

HOOFDSTUK 1

Ava

Er waren wel ergere dingen dan om tijdens een regenbui in een of andere uithoek gestrand te zijn.

Ik had bijvoorbeeld nu ook aan het wegrennen kunnen zijn van een woeste beer, die erop uit was om mij tot moes te slaan. Of ik had vastgebonden kunnen zitten aan een stoel in een donkere kelder, waar ik gedwongen zou worden te luisteren naar 'Barbie Girl' van Aqua, opnieuw en opnieuw, totdat ik nog liever mijn eigen arm eraf zou knagen dan dat ik nog één keer naar dat liedje moest luisteren.

Maar dat het altijd erger kon, betekende niet dat het nu niet erg genoeg was.

Stop. Denk aan positieve dingen.

'Er komt... nu een auto aan.' Ik staaarde naar mijn telefoon en onderdrukte mijn frustratie toen de app me vertelde dat die 'op zoek was naar een Uber', net zoals het afgelopen uur.

Normaal gesproken zou ik minder gestrest zijn over mijn huidige situatie, want hé, ik had tenminste een telefoon die het deed en een bushokje om me gedeeltelijk droog te houden. Maar het afscheidsfeest van Josh begon al over een uur, ik moest nog een verrassingstaart bij de bakker ophalen en het werd al bijna donker. Ik was dan misschien wel van nature een optimistische meid, maar ik was geen idioot. Niemand, vooral niet een studente die voor geen meter kon vechten, zou alleen willen zijn op een verlaten plek in het donker.

Ik had die zelfverdedigingslessen met Jules moeten nemen, zoals zij had gewild.

Mentaal scrolde ik door mijn beperkte keuzes. De bus die bij deze halte stopte reed niet in het weekend en de meeste van mijn vrienden hadden geen auto. Bridget had een auto, maar zij zat tot zeven uur bij een ambassade-evenement. Mijn Uber-app werkte niet en sinds het was gaan regenen, had ik geen enkele auto meer voorbij zien komen. Niet dat ik gelift zou hebben; ik had genoeg horrorfilms gezien.

Ik had nog maar één optie, een optie die ik eigenlijk écht niet wilde, maar het was wel mijn enige.

Ik zocht het nummer op in mijn telefoon en deed een schietgebedje, waarna ik op ‘bellen’ drukte.

Hij ging één keer over. Twee keer. Drie.

Kom op, neem op. Of niet. Ik wist niet zeker wat erger was: vermoord worden of mijn broer om hulp vragen. Natuurlijk bestond er nog altijd de kans dat mijn broer me zou vermoorden omdat ik mezelf in zo'n situatie had gebracht, maar dat was een probleem voor later.

‘Wat is er?’

Mijn gezicht betrok bij het horen van zijn begroeting. ‘Jij ook hallo, lieve broer. Waarom denk je meteen dat er iets is?’

Josh snoof. ‘Eh, jij belt me. Je belt nooit, tenzij je in de problemen zit.’

Dat was zo. We stuurden elkaar liever berichtjes en we woonden naast elkaar, niet mijn idee trouwens, dus we hoefden elkaar sowieso bijna nooit te bellen.

‘Het is niet zo dat ik in de problemen zit,’ begon ik. ‘Het is eerder dat ik gestrand ben, zonder openbaar vervoer in de buurt, en ik kan geen Uber vinden.’

‘Jezus, Ava. Waar ben je?’

Ik vertelde het hem.

‘Wat doe je daar, verdomme? Dat is een uur bij de campus vandaan!’

‘Doe niet zo dramatisch. Ik had een verlovingsfotoshoot en het is maar dertig minuten rijden. Misschien drie kwartier als het druk op de weg is.’ Onweer bulderde, waardoor de takken van

de bomen om me heen trilden. Ik kromp ineen en kroop verder het bushokje in, niet dat ik daar nou zo beschut stond. De regen kwam van opzij en mijn huid deed gewoon pijn door de zware en grote regendruppels die me raakten.

Aan de andere kant van de lijn hoorde ik gestommel, gevolgd door een zacht gekreun.

Ik was even stil, er zeker van dat ik het verkeerd had gehoord, maar nee, daar was het geluid weer. Nog een kreun.

Geschokt werden mijn ogen groot. ‘Lig je nou te seksen?’ siste ik, ook al was er niemand in de buurt.

Het broodje dat ik voor de fotoshoot naar binnen had gewerkt, dreigde nu weer naar buiten te komen. Er was niets, ik herhaal niets, vliezer dan luisteren naar een seksend familielid. Het idee alleen al was genoeg om me aan het kokhalzen te brengen.

‘Technisch gezien niet.’ Het klonk niet alsof het Josh iets kon schelen.

Het woord ‘technisch’ was genoeg.

Ik hoefde geen genie te zijn om te weten wat Josh bedoelde met zijn vage antwoord. Hij had dan misschien geen seks, maar er was wel iets aan de hand, en ik wilde niet weten wat.

‘Josh Chen.’

‘Hé, jij bent degene die belde.’ Hij had waarschijnlijk zijn telefoon met zijn hand bedekt, aangezien zijn volgende woorden nogal gedempt klonken. Ik hoorde een zachte, vrouwelijke lach, gevolgd door een gillette, en ik wilde mijn oren met chloor uitspoelen, mijn ogen, mijn hóófd. ‘Een van de jongens heeft mijn auto meegenomen om meer ijs te halen,’ zei Josh, zijn stem weer normaal. ‘Maar maak je geen zorgen, ik regel wel iets. Stuur me je exacte locatie en hou je telefoon in de gaten. Heb je nog steeds die pepperspray die ik vorig jaar voor je verjaardag heb gekocht?’

‘Ja, dank je wel daarvoor trouwens.’ Ik had liever een nieuwe cameratas gewild, maar Josh had in plaats daarvan acht flesjes pepperspray voor me gekocht. Ik had er nog nooit eentje ge-

bruikt, wat betekende dat alle acht flesjes – exclusief het flesje dat in mijn tas zat – nog achter in mijn kast lagen.

Mijn sarcasme ging aan mijn broer voorbij. Voor een geneeskundestudent die alleen maar tien haalde, kon hij nogal traag van begrip zijn. ‘Graag gedaan. Blijf waar je bent, hij is er zo. We hebben het later wel over je gebrek aan zelfbehoud.’

‘Ik behoud mezelf wel degelijk,’ protesteerde ik. *Kon ik dat zo in een zin gebruiken?* ‘Het is niet mijn schuld dat er geen... Wacht, wie bedoel je met “hij”, Josh?’

Te laat. Hij had al opgehangen.

Wilde ik voor één keer dat hij me meer vertelde, liet hij me stikken voor een van zijn fuckbuddy’s. Het verbaasde me dat hij niet nog meer uit zijn plaat was gegaan, want Josh had het ‘over’ in ‘overbeschermend’ zo’n beetje uitgevonden. Sinds Het Onge-luk had hij de taak op zich genomen om voor me te zorgen als een broer en een bodyguard ineen. Ik nam hem dat niet kwalijk, onze jeugd was nogal problematisch geweest – of tenminste, dat was mij verteld – en ik hou van hem, maar zijn constante bezorgde houding was soms een beetje te veel.

Ik zat omgedraaid op het bankje en hield mijn tas tegen mijn zij gedrukt, waarbij ik het versleten leer mijn huid liet verwarmen terwijl ik wachtte op de mysterieuze ‘hij’. Dat kon iedereen zijn. Josh had genoeg vrienden. Hij was altijd al Meneertje Popu-lair geweest, aangezien hij op de middelbare school basketballer, klassenvertegenwoordiger en *homecoming king* was geweest, en hij nu bij studentenvereniging Sigma zat en een nogal bekende figuur was op de campus.

Ik was precies het tegenovergestelde. Niet per se impopulair, maar ik stond niet graag in de schijnwerpers en had liever een klein groepje vrienden dan een grote groep kennissen. Terwijl Josh op een feestje in het middelpunt van de aandacht stond, zat ik in het hoekje en dagdroomde over alle plekken die ik wilde bezoeken, maar waar ik waarschijnlijk nooit de kans toe zou krijgen, gezien mijn fobie.

Verdomde fobie. Ik wist dat het allemaal tussen m’n oren zat,

maar het voelde desondanks als iets fysieks. De misselijkheid, de hoge hartslag, de angst die ervoor zorgde dat ik helemaal verstijfde...

Maar ik was tenminste niet bang voor regen. De zee, meren en rivieren zou ik nog kunnen vermijden, maar regen... Ja, dat zou erg zijn geweest.

Ik wist niet zeker hoelang ik in dat kleine bushokje zat, vloekend vanwege het feit dat ik het aanbod van de Graysons had afgeslagen om me na de fotoshoot een lift terug naar de stad te geven. Ik wilde ze niet tot last zijn en had gedacht dat ik wel een auto kon regelen om binnen een halfuur terug te zijn op de campus van Thayer, maar vlak nadat het stel was weggegaan, was de regen met bakken uit de lucht gekomen en tja, hier zat ik dan.

Het begon donker te worden. Matgrijs mengde zich met het koele blauw van de schemering, en ergens maakte ik me zorgen dat de mysterieuze 'hij' niet zou komen opdagen, maar Josh had me nog nooit laten zitten. Als een van zijn vrienden me niet zou ophalen nadat hij dat had gevraagd, zouden ze morgen geen werkende benen hebben. Josh was een geneeskundestudent, maar hij had er geen enkel probleem mee om geweld te gebruiken als dat nodig was, vooral niet als het om mij ging.

Het felle licht van koplampen sneed door de regen. Ik kneep mijn ogen samen terwijl mijn hart verwachtingsvol een slag oversloeg, en tegelijkertijd was ik nogal op mijn hoede, aangezien ik niet wist of deze auto van degene was mij een lift zou geven of van een mogelijke psychopaat. Dit deel van Maryland was redelijk veilig, maar je wist het maar nooit.

Toen mijn ogen aan het licht waren gewend, liet ik mijn schouders opgelucht zakken, maar twee tellen later verstijfde ik weer.

Het goede nieuws? Ik herkende de glanzende, zwarte Aston Martin die voor me tot stilstand kwam. Die auto was van een van Josh' vrienden, wat betekende dat ik vanavond niet op het journaal zou eindigen.

Maar het slechte nieuws? De persoon die achter het stuur van de Aston Martin zat, was wel de laatste die ik wilde of verwachtte

te zien. Hij was niet bepaald iemand die zijn vriend een plezier zou doen om zijn gestrande kleine zusje op te halen. Hij was eerder iemand die jou en iedereen die je kende zou vernietigen als je hem verkeerd aankeek. Bovendien zou hij dat zo kalmpjes en elegant doen dat je niet door zou hebben dat je wereld in brand stond totdat je als een hoopje as aan zijn Tom Ford-schoenen lag.

Ik likte over mijn droge lippen terwijl de auto voor me tot stilstand kwam en het raam omlaaggleed.

‘Stap in.’

Hij verhief zijn stem niet, dat deed hij nooit, maar toch hoorde ik hem luid en duidelijk boven de regen uit.

Alex Volkov was een geheel eigen soort natuurkracht, en ik stelde me voor dat zelfs de regen onderdanig aan hem was.

‘Ik hoop dat je daar niet zit te wachten totdat ik de deur voor je open,’ zei hij toen ik me niet verroerde. Hij klonk net zo blij met deze situatie als ik.

Wat een heer.

Ik perste mijn lippen op elkaar en hield een sarcastisch antwoord tegen terwijl ik van het bankje opstond en in de auto dook. Het interieur rook koel en duur, naar kruidig mannenparfum en Italiaans leer. Ik had geen handdoek om op de stoel onder me te leggen, dus het enige wat ik kon doen was bidden dat ik niks zou beschadigen.

‘Bedankt dat je me bent komen halen. Dat waardeer ik,’ zei ik in een poging om de ijzige stilte te doorbreken.

Dat lukte niet. Helemaal niet.

Alex gaf geen antwoord en keurde me ook geen blik waardig terwijl hij over de gladde wegen navigeerde, terug naar de campus. Hij reed net zoals hij liep, praatte en ademde: stabiel en gecontroleerd, met een onderliggende laag van gevaar als waarschuwing voor mensen die dom genoeg waren om ook maar te overwegen hem dwars te zitten.

Hij was precies het tegenovergestelde van Josh, en het verbaasde me nog steeds dat ze beste vrienden waren. Persoonlijk vond ik Alex nogal een klootzak. Ik wist zeker dat hij zo zijn

redenen had, een of ander psychologisch trauma waardoor hij zo'n gevoelloze robot was geworden. Van wat ik van Josh had gehoord, had Alex een nog ergere jeugd gehad dan wij, ook al had ik nooit de details daarvan gekregen. Het enige wat ik wist was dat Alex' ouders waren overleden toen hij nog jong was en dat ze hem een hoop geld hadden nagelaten, waarvan hij de waarde had verviervoudigd toen hij op zijn achttiende bij het geld kon. Niet dat hij dat nodig had, want op de middelbare school had hij een nieuw soort boekhoudprogramma ontwikkeld waardoor hij multimiljonair werd nog voordat hij kon stemmen.

Met een IQ van honderdzesstig was Alex Volkov een genie, of bijna dan. Hij was de enige persoon in de geschiedenis van Thayer die een vijfjarige bacheloropleiding gecombineerd met een MBA in drie jaar had weten te doen. En op zesentwintigjarige leeftijd was hij bedrijfsleider van een van de succesvolste ondernemingen in projectontwikkeling. Hij was een legende, en dat wist hij maar al te goed.

Ondertussen vond ik dat ik het best aardig deed, als ik niet vergat om te eten tussen al mijn lessen, buitenschoolse activiteiten en twee banen door. De ene bij de receptie van de McCann-galerie, en daarnaast mijn werk als fotograaf voor iedereen die me wilde inhuren. Diploma-uitreikingen, verlovingen, hondenverjaardagsfeestjes, ik deed het allemaal.

'Ga je naar Josh' feest?' Ik deed nog een poging om een gesprek te beginnen. De stilte was ondraaglijk.

Alex en Josh waren al beste vrienden sinds ze acht jaar geleden samen op Thayer zaten, en Alex was sindsdien bij elke Thanksgiving en op andere feestdagen bij mijn familie, maar toch kende ik hem eigenlijk helemaal niet. Alex en ik praatten niet, tenzij het gesprek iets te maken had met Josh of het aangeven van de aardappels aan tafel of zo.

'Ja.'

Oké dan. Geen gesprek dus.

Mijn gedachten gingen naar de honderd dingen die ik dat weekend moest doen. Foto's editen van de Graysons-shoot, aan

mijn aanmelding voor de World Youth Photography-beurs werken, Josh helpen met inpakken...

Shit! Ik was zijn taart helemaal vergeten.

Die had ik twee weken geleden besteld, dat was de maximale termijn om een bestelling te plaatsen bij Crumble & Bake. Het was Josh' favoriete toetje, een pure-chocoladetaart van drie lagen met *fudge* en gevuld met chocoladepudding. Hij liet zich alleen gaan op zijn verjaardag, maar aangezien hij het land voor een jaar zou verlaten, vond ik dat hij die regel wel kon breken.

'Dus...' Ik glimlachte zo breed en stralend mogelijk. 'Niet boos worden, maar we moeten een tussenstop maken bij Crumble & Bake.'

'Nee. We zijn al laat.' Alex stopte voor een rood stoplicht. We waren eindelijk terug in de bewoonde wereld, en door de waterdruppels op het raam heen zag ik vaag een Starbucks en een Panera.

Mijn glimlach verdween niet. 'Het is een snelle tussenstop. Niet langer dan vijftien minuten. Ik moet even Josh' taart ophalen. Je weet wel, de Chocoladedood die hij zo lekker vindt? Hij zit straks een jaar lang in Midden-Amerika, waar ze geen C&B hebben, en hij vertrekt al over twee dagen, dus...'

'Stop.' Alex' vingers verstevigden hun greep om het stuur en mijn wilde, hormonale hoofd bedacht meteen hoe mooi die waren. Dat klinkt misschien gek, want wie heeft er nou mooie vingers? Hij dus. Fysiek was alles aan hem mooi. Zijn bleekgroene ogen, als scherven van een gletsjer, waarmee hij van onder zijn donkerbruine wenkbrauwen boos de wereld in keek, zijn scherpe kaaklijn en elegante, gebeeldhouwde jukbeenderen, zijn slanke figuur en zijn dikke, lichtbruine haar, dat op de een of andere manier altijd door de war en tegelijkertijd perfect gestyled leek te zijn.

De drang om mijn hand door zijn haren te halen, als bij een kind, kwam in me op, alleen maar zodat hij er niet meer zo perfect uit zou zien, iets wat nogal irritant was voor ons simpele mensen, maar ik had geen doodswens en dus hield ik mijn handen in mijn schoot.

‘Als ik je naar Crumble & Bake breng, hou je dan je mond?’
Waarschijnlijk had hij nu al spijt dat hij me had opgehaald.
Mijn glimlach werd breder. ‘Als dat is wat je wilt.’
Hij perste zijn lippen op elkaar. ‘Oké dan.’

Ja!

Ava Chen: één.

Alex Volkov: nul.

Toen we bij de bakkerij aankwamen, maakte ik mijn gordel los, en ik was al half de auto uit toen Alex mijn arm pakte en me terug naar binnen trok. In tegenstelling tot wat ik had verwacht, was zijn aanraking niet koud. Hij voelde warm aan, en die warmte brandde door mijn huid en spieren totdat ik die zelfs diep in mijn buik voelde.

Ik slikte hard. *Stomme hormonen.* ‘Wat? We zijn al laat en ze gaan zo dicht.’

‘Je kunt zo niet naar binnen.’ Zijn mondhoeken wezen licht omlaag door zijn afkeuring.

‘Hoezo?’ vroeg ik verward. Ik droeg een spijkerbroek en een T-shirt, niks schandaligs.

Alex knikte naar mijn borst en ik keek omlaag, waarna ik een zacht gillette slaakte. Want mijn shirt? Wit. Nat. Doorzichtig. En niet een klein beetje doorzichtig ook, waarbij je mijn beha min of meer kon zien als je goed keek. Je zag echt alles. Mijn rode kanten beha, harde tepels (bedankt, airconditioning), alles.

Ik sloeg mijn armen voor mijn borst over elkaar en voelde mijn gezicht net zo rood worden als mijn beha. ‘Was dit de hele tijd al zo?’

‘Ja.’

‘Je had best iets kunnen zeggen.’

‘Ik zei ook iets. Net.’

Soms kon ik hem wel wurgen. Echt waar. En ik was helemaal geen gewelddadig persoon. Ik was iemand die jarenlang geen peperkoekmannetjes at nadat ik *Shrek* had gezien, want het voelde alsof ik Gingy’s familieleden at, of nog erger, Gingy zelf. Maar iets aan Alex zorgde ervoor dat mijn duistere kant naar boven kwam.

Ik liet mijn adem ontsnappen en mijn armen vallen, vergetend dat mijn shirt doorzichtig was, totdat Alex' blik weer naar mijn borst ging.

Mijn wangen begonnen opnieuw te branden, maar ik was het zat om hier ruzie met hem te maken. Crumble & Bake sloot al over tien minuten.

Misschien was het de man, het weer of het feit dat ik anderhalf uur in een bushokje had zitten schuilen, maar mijn frustratie kwam eruit voordat ik die kon tegenhouden. 'In plaats van een klootzak te zijn en naar mijn borsten te staren kun je me misschien ook je jas lenen? Want ik wil echt deze taart halen en mijn broer, jouw beste vriend, een goed afscheid geven voordat hij het land verlaat.'

Mijn woorden hingen in de lucht terwijl ik geschrokken een hand voor mijn mond sloeg. Gebruikte ik nou net echt het woord 'borsten' tegen Alex Volkov, en beschuldigde ik hem ervan dat hij naar me gluurde? En noemde ik hem een klootzak?

Lieve God, als u me nu raakt met een bliksemschicht, dan word ik niet boos. Beloofd.

Alex kneep zijn ogen iets samen. Iets wat in de top vijf van emotionele reacties kwam te staan die ik in acht jaar tijd uit hem had getrokken, en dat was nogal wat.

'Geloof me, ik staarde niet naar je borsten,' zei hij, zijn stem koud genoeg om de regendruppels op mijn huid in ijsklontjes te veranderen. 'Je bent mijn type niet, zelfs al was je niet Josh' zus.'

Au. Ik was ook niet geïnteresseerd in Alex, maar geen enkele meid zou op zo'n manier afgewezen willen worden door iemand van het andere geslacht.

'Het zal wel. Je hoeft niet zo lullig te doen,' mompelde ik. 'Luister, C&B sluit over twee minuten. Laat me even je jas lenen, dan kunnen we gaan.'

Ik had al online betaald, dus ik hoefde de taart alleen maar op te halen.

Een spier trok in zijn kaak. 'Ik haal hem wel. Jij gaat niet zo de auto uit, zelfs al zou je mijn jas aanhebben.'